

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 5/2013-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. D., Š., zastúpeného advokátom JUDr. P. M., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob 63/2011 z 29. mája 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 28 Cb 2/2009 z 21. októbra 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2012 faxovou správou a 31. augusta 2012 poštou doručená sťažnosť Ing. P. D., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. M., B., ktorou namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 63/2011 z 29. mája 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 28 Cb 2/2009 z 21. októbra 2010.

Obchodná spoločnosť M. GmbH, SRN, zastúpená advokátom JUDr. P. E., B., ktorá vystupovala v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 28 Cb 2/2009 v procesnom postavení žalobcu (ďalej len „žalobca“), v podaní zo 7. decembra 2012 adresovanom ústavnému súdu oznámila, že *„ako vedľajší účastník na strane porušovateľa vstupujeme do konania RVP 11214/2012 týkajúceho sa sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob 63/2011 a konania, ktoré mu predchádzalo“*.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v právnej veci žalobcu proti sťažovateľovi [v procesnom postavení žalovaného (pôvodne Ing. P. N.)] o zaplatenie sumy 34 148,44 € s príslušenstvom okresný súd rozsudkom sp. zn. 28 Cb 2/2009 z 21. októbra 2010 zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 34 148,44 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne z uvedenej pohľadávky od 1. apríla 2005 do zaplatenia a trovy konania.

Sťažovateľ podal proti označenému rozsudku okresného súdu odvolanie v časti výroku o zaplatenie sumy 34 082,77 €, v ktorom namietal:

„a) porušenie ust. § 205 ods. 2 písm. c) OSP, keď prvostupňový súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal sťažovateľom navrhované dôkazy,

b) nedostatočné vykonanie dôkazov prvostupňovým súdom v konaní, ktoré viedlo k nesprávnym skutkovým zisteniam, v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. d) OSP,

c) a nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) OSP, keď sa prvostupňový súd nevysporiadal s otázkou, či boli splnené predpoklady vzniku nároku na náhradu škody voči sťažovateľovi.“

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Cob 63/2011 z 29. mája 2012 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil, pričom námietky sťažovateľa o nedostatočnom právnom odôvodnení prvostupňového rozsudku považoval za neodôvodnené.

Sťažovateľ v sťažnosti podrobne opisuje udalosti, ktoré predchádzali jej podaniu, pričom v tejto súvislosti okrem iného uvádza:

«Medzi sťažovateľom a Mgr. P. P., ako súčasným štatutárnym orgánom (t. j. konateľom) navrhovateľa, došlo začiatkom roku 2001 k vzájomnej dohode o spoločnom podnikaní. Sťažovateľ mal na základe tejto dohody do spoločného podnikania vložiť celý svoj vtedajší podnik (živnosť Ing. P. N..., IČO:...), s tým, že Mgr. P. P. mal zaplatiť sťažovateľovi polovicu tejto hodnoty podniku. V rámci spoločného podnikania mal tvoriť jeho základ (motorové vozidlá, zamestnanci) práve podnik sťažovateľa, pričom Mgr. P. P. sa mal na jeho chode podieľať hlavne svojím know-how a kontaktmi v oblasti „kongresovej turistiky“. Zo strany Mgr. P. P. bolo v tejto súvislosti navrhnuté odkúpenie 100 % podielu v existujúcej nemeckej obchodnej spoločnosti M. GmbH, t. j. navrhovateľa, k čomu došlo dňa 23. 11. 2001, pričom novými spoločníkmi tejto spoločnosti sa stali obaja účastníci dohody v pomere 50:50. Následne prišlo dňa 07. 12. 2001 k založeniu slovenskej obchodnej spoločnosti M. spol. s r. o..., ktorej jediným spoločníkom bola obchodná spoločnosť M. GmbH... Práve táto slovenská spoločnosť mala vykonávať reálnu podnikateľskú činnosť v zmysle vzájomnej dohody o spoločnom podnikaní, pričom túto podnikateľskú činnosť viedol sťažovateľ, zatiaľ čo činnosť spoločnosti M. GmbH zabezpečoval zasa fakticky Mgr. P. P., a to z dôvodu jeho znalosti nemeckého jazyka. Účtovníctvo spoločnosti M. GmbH viedla nemecká účtovnícka spoločnosť J., s ktorou komunikoval výlučne Mgr. P. P.; sťažovateľ jeho prostredníctvom iba zasielal účtovné doklady týkajúce sa spoločnosti M.

Medzi obchodnými spoločnosťami M. GmbH a M. bol dojednaný osobitný systém vzájomnej fakturácie zákazníkov, ktorý zvýhodňoval spoločnosť M. GmbH, t. j. navrhovateľa. V dôsledku nerovnovážnych finančných tokoch spôsobených dohodnutým systémom fakturácie, dochádzalo k stále výraznejšiemu odčerpávaniu finančných zdrojov spoločnosti M., následkom čoho bol nútený sťažovateľ ako jej vtedajší konateľ pristúpiť k tzv. krátkodobej finančnej výpomoci v prospech spoločnosti M. zo strany spoločnosti

M. GmbH, a to priamym výberom finančných prostriedkov z bankového účtu tejto spoločnosti, pričom toto realizoval 8 výbermi v období od 04. 04. 2003 do 22. 10. 2003, keď z účtu spoločnosti M. GmbH vybral sumu v celkovej výške 24.739,50 EUR V priebehu druhej polovice roka 2003 sa však ukázalo, že spoločné podnikanie prostredníctvom dvoch personálne a majetkovo prepojených spoločností neprináša obojstranne uspokojivé výsledky, keďže Mgr. P. P. nedokázal uskutočniť predpokladané kongresy, na čo následne doplácala celá spoločnosť M. GmbH. V dôsledku nesplnenia očakávaní zo spoločného podnikania pristúpili teda obaja vtedajší spoločníci obchodnej spoločnosti M. GmbH k vzájomnej dohode, ktorá mala zabezpečiť osamostatnenie oboch prepojených spoločností formou zmlúv o prevode obchodných podielov uzavretých v októbri roku 2003. Sťažovateľ si ponechal 100 % obchodný podiel v spoločnosti M. a Mgr. P. P. sa stal 100 % vlastníkom spoločnosti M. GmbH.

Napriek vyššie uvedeným skutočnostiam, spoločnosť M. GmbH, v ktorej je 100 % spoločníkom Mgr. P. P., pristúpila k podaniu žaloby na sťažovateľa z dôvodu údajného spôsobenia škody zo strany sťažovateľa ako vtedajšieho konateľa spoločnosti M. GmbH v zmysle ust. § 135a ods. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), pričom ako škodu spôsobenú spoločnosti M. GmbH sa v žalobe uvádzala celková suma výberov z účtu spoločnosti realizovaných v roku 2003.»

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa ústavy, listiny a dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Cob 63/2011 z 29. mája 2012 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 28 Cb 2/2009 z 21. októbra 2010 z dôvodu, že

„a) sa ním potvrdilo rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým sa vyhovel žalobe navrhovateľa v celom rozsahu, za situácie, kedy odvolací súd jasne a zrozumiteľne neodôvodnil, z akého dôvodu potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, hoci sťažovateľ namietal voči viacerým nedostatkom tohto rozhodnutia...,

b) napadnuté rozhodnutia súdov sú arbitrárne, nakoľko súdy v nich neskúmali a nedávali ústavne konformné odpovede na právne a skutkovo relevantné námietky sťažovateľa vznesené v súdnom konaní, a v Odvolaní, pričom v odôvodnení napadnutých

rozhodnutiach ani neuviedli, prečo tak neurobili, čo tiež znamená, že súdy jasne a zrozumiteľne neodôvodnili svoje rozhodnutia...“.

Svoje námietky proti postupu a namietaným rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ konkretizuje s poukazom najmä na tieto skutočnosti:

«- Krajský súd v Bratislave sa opomenul zaoberať pochybeniami Okresného súdu Bratislava III, ktoré neboli odstránené počas prvostupňového konania, a ktoré sa týkajú námietky výlučnej právomoci nemeckých súdov v danom prípade, podanú sťažovateľom v rámci jeho písomného vyjadrenia zo dňa 26. 04. 2007...

- Krajský súd v Bratislave taktiež náležite nezdôvodnil, prečo nevykonal dôkaz navrhovaný sťažovateľom v písomnom vyjadrení zo dňa 27. 09. 2010, v rámci ktorého by zaviazal navrhovateľa predložiť súdu účtovné doklady, na základe ktorých bola vypracovaná jeho účtovná závierka za rok 2004...

- Postupom súdov v prvostupňovom a druhostupňovom konaní prišlo k porušeniu zásady spravodlivého súdneho procesu aj tým, že súdy v odôvodnení Rozsudku Krajského súdu v spojení s Rozsudkom Okresného súdu uvádzali iba skutočnosti týkajúce sa výberu finančných prostriedkov zo strany sťažovateľa, a nie aj predložené účtovné doklady spochybňujúce tvrdenia v žalobe navrhovateľa...

- Zo strany Okresného súdu Bratislava III, rovnako ako Krajského súdu v Bratislave, nebolo ďalej preukázané porušenie zákonných povinností zo strany sťažovateľa ako vtedajšieho konateľa spoločnosti M. GmbH. V prípade oprávnenia na realizáciu výberov finančných prostriedkov z účtu tejto spoločnosti a ich následné použitie v prospech personálne a majetkovo prepojenej spoločnosti M. totiž podľa názoru sťažovateľa nebola porušená povinnosť získať súhlas valného zhromaždenia, ani povinnosť viesť riadne účtovníctvo spoločnosti, a ani povinnosť konať v záujme spoločnosti a všetkých jej spoločníkov, ako to sťažovateľ zdôvodnil v priebehu prvostupňového i druhostupňového konania...

- K otázke samotnej výšky škody sťažovateľ opakovane uvádzal, že nakoľko suma finančných prostriedkov v mene euro, ktoré boli sťažovateľom vybrané z účtu navrhovateľa, predstavovala iba sumu 24.739,50 EUR, tak Rozsudok Okresného súdu už znel na sumu 34.148,44 EUR. Je očividné, že v priebehu prvostupňového konania sa „navýšila“ suma

škody, ktorú priznal Okresný súd Bratislava III navrhovateľovi, o takmer 10.000,00 EUR, a to bez zodpovedajúceho právneho dôvodu...

- Sťažovateľ predložil počas odvolacieho konania Krajskému súdu v Bratislave doklady (najmä uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Obo 16/2008 zo dňa 19. 02. 2009), z ktorých vyplýva, že je vadou rozhodnutia podľa ust. § 135a ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, ak z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, ktoré z označených a predložených dôkazov účastníka súd nepovažoval za relevantné pre preukázanie, že tento konal v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti...»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezhom takto rozhodol:

„Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces Ing. P. D... garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 05. 2012, sp. zn. 2 Cob/63/2011-510, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 21. 10. 2010, sp. zn. 28 Cb/2/2009-376, porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 05. 2012, sp. zn. 2 Cob/63/2011- 510, a rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 21. 10. 2010, sp. zn. 28 Cb/2/2009-376, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave a Okresný súd Bratislava III sú povinní nahradiť Ing. P. D. ako sťažovateľovi trovy konania vo výške 1.201,34 EUR do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

Podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ tiež navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Cob 63/2011 z 29. mája 2012 v spojení s rozsudkom okresného súdu

sp. zn. 28 Cb 2/2009 z 21. októbra 2010, a to až do rozhodnutia ústavného súdu o tejto sťažnosti.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 28 Cb 2/2009 z 21. októbra 2010

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdob je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdob (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ sťažnosťou napáda postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 2/2009 a jeho rozsudok z 21. októbra 2010 vydaný v tomto konaní, ktorým okresný súd zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 34 148,44 € s príslušenstvom a trovy konania.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) využil svoje právo podať proti namietanému postupu a rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení

**s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu
sp. zn. 2 Cob 63/2011 z 29. mája 2012**

Ústavný súd vychádzajúc z obsahu petitu, ktorým je v konaní o sťažnosti viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), preskúmal pri predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska namietaného porušenia sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Cob 63/2011 z 29. mája 2012.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že proti namietanému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 27. júla 2012 dovolanie, o ktorom do dňa predbežného prerokovania sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd ešte nerozhodol (v čase predbežného prerokovania sťažnosti ústavným súdom okresný súd dovolanie sťažovateľa ešte nepredložil najvyššiemu súdu ako dovolaciemu súdu, pozn.).

Pri posudzovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd taktiež vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorej uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

V danom prípade sťažovateľ subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd síce akceptoval tým, že podal vo svojej veci dovolanie (27. júla 2012) ešte predtým, ako podal sťažnosť ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru

(m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V okolnostiach prípadu sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010).

Ústavný súd v ostatnom období aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uvádza (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že jeho dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. novembra 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti uplatnením zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal. Rovnako bolo bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal podaním žalobcu zo 7. decembra 2012, ktorým sa domáhal vstupu do tohto konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka konania pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2013